

**Don Schothorst
& Renee Kelder**

DE DON

**Seks, drank & coke:
de sensationele opkomst
en ondergang van een reclameman**

De namen van een aantal personen in dit boek zijn om privacyredenen gefingeerd.

ISBN 978-90-225-8011-0

ISBN 978-94-023-0865-5 (e-book)

NUR 402

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Foto's omslag en binnenwerk: © Don Schothorst, tenzij anders vermeld

Auteursfoto Renee Kelder: © Anke van der Meer

Vormgeving binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2017 Don Schothorst in samenspraak met Renee Kelder en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Story Terrace.

De uitgever heeft ernaar gestreefd de fotorechten te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

Niet alles is wat het lijkt.

Ik was een wereldwijd geroemde reclameman en dronk elke dag anderhalve liter wodka. Ik was miljonair en snoof dagelijks zeven gram coke. Ik had een gezin en ging vijf dagen per week naar het borddeel. Op het hoogtepunt van mijn verslaving, of dieptepunt – het is maar hoe je het bekijkt – gaf ik een miljoen per jaar uit in seksclubs en verdiende mijn dealer drie ton per jaar aan mijn cokeverslaving. Ik ademde verslaving.

Uiteindelijk moest ik drie keer scheiden, failliet gaan en bijna overlijden aan een overdosis, voor ik in een klooster de conclusie trok: ik wil leven. Mijn nieuwe drug zou het helpen van andere verslaafden worden.

In alle eerlijkheid en zonder enige terughoudendheid is dit boek tot stand gekomen. Mijn kinderen, familie en vrienden hebben het volledige verhaal nooit gehoord. Tot nu. Ik wil niet langer de schijn ophouden en heb besloten hier voor het eerst mijn hele verhaal te vertellen.

De dag waarop Maria zonder mij op vakantie ging met de kinderen, ging ik naar het dichtstbijzijnde bordeel: Boccaccio. Het was druk toen ik binnenkwam, de in pak gestoken mannen keken verlangend naar een meisje dat ondersteboven aan een paal hing. Boccaccio was een geliefde plek onder zakenmannen. Je kon je auto parkeren op een afgeschermd parkeerplaats, niet te zien vanaf de weg, of je kon ervoor kiezen om opgehaald te worden. De gratis *pick-up service* was populair. Boccaccio was ook het enige bordeel dat ik kende – en dat waren er veel – met een golfbaan. Lucy, een Amerikaanse met platina-blond haar, zat naast de bar in een leren stoel met een glas champagne in haar hand. Ze droeg een strakke Armani-spijkerbroek en een wit hemdje, zonder bh. Ik keek naar haar tepels.

‘Hi, Donny!’ zei ze met haar dikke Amerikaanse accent en ze lachte baldadig haar spierwitte rechte tanden bloot. Als ik betrappt zou worden met Lucy zou ze prima door kunnen gaan voor een model van Colgate, voor een shoot.

Ze haalde een sigaret uit haar pakje Marlboro Light. Verwonderd keek ik hoe ze dat deed met haar lange nepnagels.

‘Laten we naar mijn huis gaan. Mijn Range Rover staat klaar. Zal ik wel even regelen.’

Ik tikte Arend, de eigenaar van Boccaccio, op zijn schouder. Hij

grijnsde toen hij zag dat ik het was. Een van zijn beste klanten.

‘Neem haar maar mee. Komt goed, dan koop je haar uit voor de nacht. Geen probleem.’ Hij sloeg vriendschappelijk een arm om mijn schouder en begeleidde me weer in de richting van Lucy.

‘*Have fun* en je laat haar toch wel heel, hè?’

Ik hield de deur voor Lucy open en keek nog een keer om naar Arend. Hij salueerde en klapte zijn hakken bij elkaar.

In de auto keek ik Lucy aan terwijl ik een fles champagne uit de koelbox omhooghield. ‘Zin?’

Vijf minuten later stapten we bij mij thuis in Blaricum uit en hield ik de voordeur voor haar open. Geroutineerd gooide ze haar jas op de bank, ik liep door naar de cd-speler. Miles Davis schalde uit de boxen, de fles armagnac stond op tafel en de coke lag klaar.

‘Dit is het goede leven, vind je ook niet? Nu kan het feestje beginnen. En ik zal je waarschuwen... Als je je niet gedraagt krijg je een klap op je blote billen.’

‘Misschien vind ik dat wel lekker...’ Ze gleed even met haar blote voet over mijn bovenbeen. ‘Toevallig is dat mijn specialiteit.’

Langzaam boog ik me naar haar toe en likte haar lippen. ‘Laten we dan een lekker spelletje spelen. Een spelletje waarin je alles moet accepteren, want ik ben de baas.’

Ik stond op, pakte haar bij haar pols en leidde haar naar de houten wenteltrap: de handboeien hingen al klaar.

‘Omdat je heel stout bent geweest krijg je van vier verschillende zwepen vijftientig klappen,’ fluisterde ik terwijl ik zachtjes aan haar paardenstaart trok. ‘We beginnen licht. Met de stroken zweep.’

Vanaf het moment dat Maria de voordeur achter zich had dichtgetrokken, was het spel voor mij begonnen. De opwindings die Maria voelde bij het voorbereiden van de vakantie, voelde ik daarna bij het klaarleggen van de attributen en het rangschikken van de zwepen.

Met een doffe klap kwamen de leren stroken op Lucy’s bovenbenen terecht. Ze kreunde.

Steeds sloeg ik iets harder, totdat haar benen bedekt waren met rode striemen.

Traag ging ik door mijn knieën en voelde met mijn tong de hitte op de plekken waar ik haar had geraakt. Ik rook haar, proefde haar. Miles Davis hoorde ik niet meer.

‘Ik ga je helemaal gek maken.’

Ik maakte haar handen los en klikte daarvoor in de plaats een kleine metalen halsband om. Voor later.

Tussen de lijntjes door dronken we de fles champagne leeg en daarna de fles armagnac.

‘Ik zag dat je paarden hebt.’ Ik vond het sexy hoe ze de ‘r’ uitsprak, nog bekakter dan de meeste vrouwen uit het Gooi. ‘Als meisje reed ik veel paard. Vroeger geloofde ik dat je ontmaagd kon worden door het paardrijden. Dat vond ik een hele spannende gedachte.’

‘O ja?’ Ik nam een lange teug van mijn sigaar. ‘Je brengt me op ideeën.’ Ik klikte een riem aan haar halsband vast en stond op. ‘Laten we dit spel voortzetten in de paardenstallen.’

Met een rukje aan de riem deed ik een stap in de richting van de tuin.

‘Wrafff,’ blafte Lucy en ze stond gehoorzaam op. Jezus, deze vrouw was goed.

We liepen de nacht in. De tuin was donker, maar door de heldere hemel kon ik het kinderspeelgoed nog net ontwijken. Stiekem hoopte ik dat de buurvrouw een slapeloze nacht had en naar buiten zou kijken om de sterren te bewonderen, en dan dit wonderlijke tafereel zou aanschouwen. Misschien bracht het haar nog op ideeën.

‘Je bent nog lang niet klaar met mij,’ fluisterde ik.

We liepen de stal binnen en mijn oog viel op de paardenbok. Er hing een groot zadel overheen, dat ik voorzichtig op de grond legde. Ik commandeerde Lucy dat ze over de bok heen moest gaan liggen.

‘Hier kan ik je goed aan vastbinden.’ Van de grond pakte ik een stuk zeezeilerstouw en bond haar polsen strak vast aan de poten van

de bok. Daarna haar enkels en toen haar halsband. Ze kon geen kant meer op, zelfs haar hoofd kon ze niet meer heffen.

‘Je gaat hier je straf overdenken. Ondertussen ga ik nog even een drankje halen.’ Zwalkend liep ik terug en schonk nog een glas whisky voor ons in.

Zes uur later werd ik wakker. Ik rekte me uit, wreef in mijn ogen en zag toen twee glazen op de tafel voor me staan. Het drong langzaam tot me door... O mijn god, Lucy! Ik sprong op en rende naar de stallen. *Fuck, fuck, fuck.*

De zon was net opgekomen. Daar lag ze, over haar hele lichaam had ze kippenvel van de kou. Toen ik dichterbij kwam streek ik met mijn vinger langs haar arm. ‘Lucy,’ fluisterde ik in haar oor. In één keer deed ze haar ogen open, ik schrok.

‘Dit wil ik elke dag,’ zei ze schor.

Toen Lucy weg was, de coke op en de fles whisky leeg, dacht ik aan hoe het zover had kunnen komen. Ik keek naar de smeulende overvolle asbak op tafel en streek met mijn vinger langs een brandplek in de nieuwe designbank. De vaas met verse bloemen die Maria elke week in huis haalde was omgevallen en de kindertekeningen waren met magneetjes en al van de koelkast naar beneden gegleden. Het leek alsof het huis het had opgegeven. Iedereen probeerde een normaal leven te leiden, alleen ik moest altijd alles weer ontwrichten. Met een diepe zucht stond ik op, hing de kindertekeningen recht en belde mijn dealer.

In mijn eerste herinnering was ik vier en poepte in mijn broek. Het gebeurde in een klas vol andere kinderen. Ik besloot om niet meer te bewegen, doodstil te blijven zitten. Het enige wat ik nog kon doen was wachten tot ik naar huis mocht. Vanuit mijn ooghoek zag ik de

juf naar me kijken. Met grote passen kwam ze naar me toe. Ik háátte de juf. En zij haatte mij.

‘Schothorst?’

In de hoop dat dit snel voorbij zou gaan bleef ik voor me uit kijken.

‘Schothorst, kijk me aan als ik tegen je praat.’ Ze stak haar neus in de lucht, trok deze misprijzend op en pakte me bij mijn kin. Met een ruk draaide ze mijn gezicht naar zich toe.

‘Wil iedereen even opletten,’ vroeg ze aan de andere kinderen. Het viel stil. Lijm werd neergezet, knip- en plakwerkjes werden onderbroken.

‘Sta op, Schothorst. Laat maar aan de klas zien wat voor een vies-peuk je bent.’ Ik ging staan. Met deze handeling kwam ook de poep in beweging. Ik voelde hoe de massa langzaam uit mijn korte witte broekje langs mijn been gleed. Met mijn hand probeerde ik het nog tegen te houden, maar het was al te laat. Kledders poep kleurden de grijze linoleumvloer.

Maar de juf was nog niet tevreden.

‘Naar voren nu. Hop. Ga maar voor de klas staan.’

Toen ik langs de tafeltjes liep verspreidde de geur zich door de klas. De meisjes knepen giechelend hun neus dicht.

Het was het jaar waarin alles veranderde, niet alleen op school maar ook thuis. Met de geboorte van mijn zusje Marjolein was ik niet langer de jongste in huis. Verwachtingsvol maakte ik me lang, op het puntje van mijn tenen keek ik in de wieg.

‘Leuk hè?’ Moeder was achter me komen staan.

Ik keek naar de krijsende baby en schudde verward mijn hoofd. ‘Waarom huilt ze zo?’ vroeg ik voortaan. En ik keek nooit meer in de wieg. Moeder, onze huishoudster Nel: iedereen was bezig met de baby. Zelfs als ze lag te slapen ging het over poepluiers en hoeveel ze had gedronken. Als vader thuiskwam vroeg hij naar Marjolein terwijl hij mij niet eens aankeek. Het was oneerlijk.

Vader maakte carrière in ‘dat kutvak’, zoals hij de reclame noemde. We vierden zijn promotie met een verhuizing van Halfweg naar het rustieke Blaricum. Mijn ouders zaten avonden lang gebogen over de bouwtekeningen. Het werd een ‘moderne bungalow, zodat het zou voelen alsof we altijd op vakantie waren’. Het was een signaal van mijn vader aan de rest van de wereld: hij had de oorlog overleefd en hij zou zijn verloren jaren inhalen als ondergedoken man van de verzetsbeweging. Met de koop van het huis kon niemand om de boodschap heen, wij konden investeren in stenen.

‘Er is een nieuw tijdperk aangebroken, eentje zonder verleden, en met een toekomst met veel geld,’ zei vader toen hij de sleutel in de voordeur stak. Hij gooide deze met een grote zwaai open.

Het was een huis waar je grote feesten zou kunnen geven en waar iedereen zou kunnen blijven slapen. Mijn moeder mocht ons nieuwe thuis een naam geven, er werd met zwierige letters DE KLUIS op de woning geschreven. ‘Nu jullie er zijn,’ mijn moeder knikte naar mij en Marjolein, ‘kan ik niet meer naar kantoor. Voortaan ga ik geld beleggen vanuit huis.’ Het klonk als een verwijt, maar het kwam haar ook goed uit. Ik wist dat ze niet van mensen hield.

Voordat moeder ‘vast was komen te zitten in een leven als getrouwde vrouw met kinderen’, zoals ze dit zelf noemde, werkte ze bij de bank. In De Kluis pakte ze haar werkzaamheden weer op. Van achter haar bureau belegde ze haar eigen vermogen en belde ze de hele dag met banken. Haar mensenangst verdween, alsof de telefoon een schild was dat haar beschermde tegen echt contact.

Een van de positieve bijdragen van mijn moeder aan mijn leven was dat zij mij opgaf voor paardrijles. Ze vond het passen bij ons nieuwe leven in Blaricum. Ik vond paarden leuker dan mensen en op mijn vijfde was ik voor het eerst met behulp van een trappetje op het groot-

ste paard geklommen. Vervolgens ging ik jarenlang uit school het liefst meteen door naar de stallen. Ik fluisterde verhalen in de oren van de paarden en ervoer een liefde die nieuw voor mij was. Mensen bleven staan kijken als ik op een van de wildste paarden van de manege de bak in werd geleid. ‘Machtig, zo’n klein jochie op Darrius. Niet het gemakkelijkste paard,’ hoorde ik iemand zeggen in het voorbijgaan. Ik gaf Darrius een klopje in zijn hals en probeerde mijn glimlach te verbergen. In deze wereld kon ik bewijzen dat ik wél ergens goed in was.

Mijn benen klemde ik stevig om het grote lijf en mijn hakken drukte ik ferm in de stijgbeugels. Ik had de controle. Op een paard voelde ik de dunne scheidslijn van de machtsverhouding. Als ik niet dominant genoeg was, zou het paard uit zijn onderdanige rol treden en de rollen omdraaien. Het wond me op. Maar ik raakte nog meer opgewonden van de paardenmeisjes. De meisjes in hun strakke broeken waarin je de vormen van de billen goed kon zien. De peer-vormige billen, de stevige gespierde billen of de wat kwabbige billen, het maakte me niet uit, ik vond ze allemaal mooi. Daaronder de hoge zwarte paardrijlaarzen en om de perfectie te voltooien het rijzweepje. Ik deelde mijn verlangen niet met anderen, dit was mijn geheim.

Als moeder wakker werd stak ze nog liggend in bed een sigaret op. De Caballero schoof ze in een sigarettenpijpje met filter: ‘Dan kan het geen kwaad.’ Daarna zette ze haar brilletje op. Van achter haar brilletje hield ze alles in de gaten. Vader schudde zijn sigaretten uit een pakje Old Mac. Filters vond hij onzin. Ik oefende de schijnbaar achteloze handeling als hij het pakje onbemand had achtergelaten.

Voordat vader naar kantoor ging, liep hij altijd nog een laatste keer naar boven. De houten trap kraakte onder zijn zware schoenen met hoge veters. Ik rende op mijn sloffen achter hem aan.

‘Alsjeblieft, moeder, een kop thee en de krant. Tot vanavond.’

‘Dag, vader. Tot vanavond.’ Iets te hard sloeg ze de krant open. ‘Als je tenminste thuiskomt, dat is altijd maar afwachten, hè?’ zei ze er dan zachtjes achteraan.

Vader leek het niet te horen; hij beende al weer de slaapkamer uit. Ik draafde achter hem aan. Moeder kwam pas uit bed als ze wist dat iedereen het huis had verlaten.

Ze nam me niet op schoot, kroelde nooit met haar vingers door mijn haren, maar als ik uit school kwam wachtte ze me op met een kop thee. Als haar kopje leeg was verdween ze weer in haar werk-kamer met de woorden: ‘Ga maar naar Nel als er wat is.’

Toen ik acht was kwam mijn moeder met wederom een klein huilend bundeltje in haar armen uit het ziekenhuis. ‘Weer een zusje?’ vroeg ik teleurgesteld.

‘Ze heet Barbara,’ antwoordde mijn moeder.

Maar Babs, zoals we haar al snel noemden, was vanaf de eerste dag een bijzondere baby. Niet omdat ze geen poepluiers produceerde of ons niet nachtenlang wakker hield met haar gehuil, maar omdat vader haar adoreerde. Vanaf het moment dat Babs kon lopen nam hij haar mee naar supermarkt De Gruyter. Elke keer als hij haar riep en ik ze samen in de auto zag wegrijden, hoopte ik dat ik de volgende keer mee mocht.

Hoe meer kinderen er werden geboren, hoe groter de huizen werden. De moderne bungalow werd verruild voor een villa. Vader hield van vuur, dus kwam niet alleen in de woonkamer een grote open haard, maar ook in de hal en in de werkkamers. Een beetje overdreven, want hij was nooit thuis. Alles moest groot zijn aan de verbouwde boerderij; de dubbele garage, de oprijlaan en voor moeder de tuin. Aan de opspattende grindstenen van de oprijlaan was de relatie van mijn ouders af te lezen. Vader trapte het gaspedaal extra hard in als hij boos was.

In dit huis werd Lieselot geboren. Ik was tien en de hoop op een

broertje had ik inmiddels opgegeven. Wijs sprak ik mijn gedachten niet uit: verschrikkelijk, weer een meisje. Maar Lieselot bracht lucht in het gezin. Ze moest zich al op jonge leeftijd hebben gerealiseerd dat ze grappen voor aandacht kon ruilen.

Midden in mijn puberteit kwam er nog een nakomertje. Jeroen. Eindelijk: een broertje. Maar het leeftijdsverschil zorgde ervoor dat we in verschillende werelden leefden. Ik zag de consequentie van dat verschil met lede ogen aan. Vroeger mocht ik niets, de anderen mochten nu alles.

Vanaf mijn dertiende begon ik nog wat onbeholpen toenadering tot de paardenmeisjes te zoeken. Na een lange lome zomerse dag op de manege kwam ik 's avonds laat thuis, mijn vader wachtte me zwijgend op in de schemerige keuken. Even voelde ik me licht worden. Maar toen ik hem aankeek zag ik dat hij boos was. Woedend.

‘Ik heb gehoord dat je je onbehoorlijk hebt gedragen op de manege. De moeder van ene Eefje heeft gebeld. Ze was behoorlijk overstuur. Je zou aan haar dochter hebben gezeten?’

Had die stijve trut het aan haar moeder verteld?

‘Als je dit nog een keer uitvreet...’ mijn vader was ondertussen gaan staan. Hij was een lange man en als hij boos was leek het alsof er geen einde aan zijn lijf kwam. ‘... dan zal ik het je op een andere manier duidelijk maken. Een manier die je nooit meer zult vergeten.’

Moest ik nu zeggen dat Eefje bekendstond als de slet van de manege? Dat ze het met alle jongens deed en ik haar alleen maar de kieteldood wilde geven?

‘Als je dit godverdomme nog een keer flikt, zal ik die zweep van je pakken. En dan geef ik je twintig knallen op je billen. Zo hard, dat je niet meer kan zitten!’

Ik keek naar hem op. Altijd aan het werk, de opvoeding liet hij aan

anderen over. Hij raakte me nooit aan en nu wilde hij me ineens slaan? Ik was nog nooit zo dicht bij hem geweest. Eindelijk zag hij me.

Op de manege leerde ik door mijn nieuwe vrienden Frederik en Pieter-Paul een levensles die ik de rest van mijn leven in praktijk zou brengen: *If you can't beat them, join them*. Deze jongens kwamen beiden uit exorbitant rijke families en met hun vriendschap realiseerde ik me dat rijkdom bijdroeg aan succes. Frederik en Pieter-Paul hadden stallen aan huis. Ze konden elke dag op hun topvaarders rijden, ik was afhankelijk van welk manegepaard beschikbaar was. Het maakte me bewust van wat ik niet had en vond dat ik wel verdiende. Het maakte me jaloers maar tegelijkertijd had ik het gevoel dat hun succes tevens op mij afstraalde. Ik kreeg meer zelfvertrouwen door me in hun kringen te begeven. Mijn moeder en Frederiks moeder waren minder blij met onze vriendschap. Ze dachten dat we een verkeerde invloed op elkaar hadden. Onze moeders hadden meer overeenkomsten. Ze waren beiden zakelijk heel slim, maar leefden in een tijd waarin vrouwen nog ondergeschikt waren. Hun mannen hadden meestal een affaire en ze voelden zich gevangen in een leven als moeder van een roedel kinderen. Maar de grootste verbintenis was misschien wel hun gedeelde afkeer voor de vriendschap tussen mij en Frederik.

In de pauze keek ik de jongens na die hand in hand met een meisje van de middelbare meisjesschool in het aangrenzende bos verdwenen. Iedereen wist wat er daar tegen een boom gebeurde, net zoals iedereen wist dat ik nooit het bos in ging. In het weekend, als de andere jongens van Het Nieuwe Lyceum meisjes gingen versieren, deed ik mee met wedstrijden van de Gooische Jachtvereniging. Toen Eefje een keer in de stallen vroeg of ik 'dokterdje wilde spelen', antwoordde ik: 'Ik ben niet ziek.' Pas thuis realiseerde ik me wat voor kans ik had gemist.